

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 19, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:10429](#) 22-08-2025

Transitievergoeding voor rekening van doorstarter uit faillissement vanwege opvolgend werkgeverschap. Met wenk

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:15643](#) 20-08-2025

Afwijzing faillissementsverzoek: pluraliteit kan niet worden vastgesteld

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:15307](#) 14-08-2025

Curator mag executie woning DGA overnemen

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:4369](#) 06-08-2025

Beroep op garantstelling voor lopende (huur)verplichtingen tijdens WHOA-afkoelingsperiode

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:10114](#) 06-08-2025

Vermindering eis gevorderd bestuursverbod

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2025:5381](#) 06-08-2025

Schending Maclou-norm door te weinig rechtmatigheidsonderzoek te doen, maar geen schending Maclou-norm door af te zien van aansprakelijkstelling. Met wenk

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:13835](#) 21-07-2025

Een perceel van één vierkante meter grond is over het hoofd gezien tijdens het faillissement

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:15369](#) 09-07-2025

Tussenvonnissen inzage gegevens in exhibitie-incident

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:14038](#) 18-06-2025

Bestuurdersaansprakelijkheid en buitengerechtelijke vernietiging van verkoop onroerend goed

RECHTSPRAAK

Afwijzing faillissementsverzoek: pluraliteit kan niet worden vastgesteld

De aanvrager stelt dat de Belastingdienst een vordering op de schuldenaar heeft. Daartoe heeft hij ook een e-mail van de Belastingdienst overgelegd en verklaard dat de Belastingdienst op de ochtend van de zitting telefonisch heeft meegedeeld dat nog € 17.000 openstaat. Ook verweerster stelt dat zij de Belastingdienst telefonisch heeft gesproken. Uit overgelegde betalingsbewijzen blijkt dat het bedrag van € 17.000 dat toen nog openstond inmiddels is betaald. De rechtbank oordeelt dat de pluraliteit niet kan worden vastgesteld en wijst het faillissementsverzoek af.

Een vennootschap heeft het faillissement van een schuldenaar aangevraagd. De schuldenaar heeft niet betwist dat de aanvrager een vordering op hem heeft, zodat summierlijk is gebleken van het vorderingsrecht van de aanvrager. De rechtbank wijst het verzoek tot faillietverklaring toch af, omdat niet is gebleken van pluraliteit van schuldeisers. De aanvrager heeft voor de steunvordering een e-mail van de Belastingdienst overgelegd waarin is opgenomen dat een bedrag van € 40.000 openstaat. Bij het doen van telefonische navraag op de ochtend van de zitting, heeft de Belastingdienst de aanvrager meegedeeld dat er nog € 17.000 openstaat. Uit de stukken blijkt niet waarop deze vorderingen van de Belastingdienst zouden zien. De schuldenaar heeft ook verklaard dat hij telefonisch contact heeft gehad met de Belastingdienst. Op dat moment zou een bedrag van € 17.000 openstaan, maar ter zitting is met betaalbewijzen aangetoond dat dit bedrag is betaald. Daarom kan niet worden vastgesteld dat sprake is van pluraliteit van schuldeisers en wijst de rechtbank het faillissementsverzoek af.

H.J. de Kloe, september 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 20-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:15643

Zaaknummer: C/09/689126 / FT RK 25/641

Rechters: M. van Nooijen

Advocaten: J. Smael en G.J.C.R. Romet

Wetsartikelen: 3 lid 1 Verordening (EU) nr. 2015/848

RECHTSPRAAK

Transitievergoeding voor rekening van doorstarter uit faillissement vanwege opvolgend werkgeverschap. Met wenk

In deze zaak is de rechtsvraag of een werknemster, die na het faillissement van haar voormalig werkgever bij een nieuwe vennootschap in dienst kwam, recht heeft op een transitievergoeding berekend vanaf haar oude indiensttreding, omdat sprake zou zijn van opvolgend werkgeverschap. De kantonrechter concludeert dat dit het geval is.

Partijen hebben gezamenlijk de kantonrechter gevraagd te beslissen over opvolgend werkgeverschap op grond van artikel 96 Rv, met behoud van het recht op hoger beroep. De werknemster was sinds 1993 schoonmaakster bij een apotheek en daaraan gelieerde apotheken, die in 2020 failliet gingen. Na ontslag door de aangestelde curator trad zij direct bij een nieuwe facilitaire vennootschap in dienst, die onder leiding stond van de zoon van de oude bestuurder.

Het geschil gaat over de vraag of verzoekster als opvolgend werkgever moet worden aangemerkt na het faillissement van de voormalig werkgever, zodat het dienstverband vanaf de oude indiensttreding doorloopt en een hogere transitievergoeding moet worden betaald. Bij bevestigende beantwoording van die vraag moet bij de berekening van de aan werknemster toekomende transitievergoeding uitgegaan worden van een datum van indiensttreding van 1 maart 1993, terwijl in het geval van het ontbreken van opvolgend werkgeverschap als datum van indiensttreding 1 juli 2020 geldt.

Volgens de nieuwe vennootschap c.q. werkgever is geen sprake van opvolgend werkgeverschap, omdat de werknemster weliswaar dezelfde arbeid is gaan verrichten, maar bij een nieuwe werkgever. Na het faillissement van de vennootschap zijn de activa van de vennootschap verkocht aan een derde, niet zijnde de nieuwe werkgever. Dat de zoon van de bestuurder van gefailleerde vennootschap de (indirect) bestuurder van de nieuwe werkgever

is, maakt niet dat sprake is van opvolgend werkgeverschap. Dit betreft ook geen constructie om opvolgend werkgeverschap te omzeilen, hetgeen op grond van artikel 7:666 BW ook is uitgesloten, aldus de nieuwe werkgever.

De werkneemster stelt zich op het standpunt dat zij feitelijk hetzelfde werk op dezelfde locaties verrichtte en actief was benaderd door oude bestuurder en gevraagd om te blijven werken. Volgens de werkneemster moet de nieuwe werkgever wel als opvolgend werkgever worden aangemerkt, omdat zij niet uit eigen initiatief aldaar heeft gesolliciteerd, maar een aanbieding van de vader van de indirect bestuurder heeft gekregen. Hij heeft haar gevraagd of zij voor de nieuwe apotheken wilde komen werken. Bovendien kreeg zij direct een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd, zonder proeftijd, aangeboden. Er zijn mondelinge toezeggingen aan haar gedaan dat ze haar anciënniteit zou behouden. Verder geldt dat de vader van de indirect bestuurder verbonden is aan de nieuwe werkgever, alsmede voor 75% heeft deelgenomen in de nieuw opgerichte vennootschappen.

De kantonrechter oordeelt dat er, ondanks organisatorische verschillen, formeel feitelijk voor de werkneemster niets veranderde: zelfde werkzaamheden op dezelfde locaties, direct aansluitend dienstverband, betrokkenheid van de oude bestuurder bij intake (ro. 2.10-2.14).

Alles bij elkaar concludeert de kantonrechter dat sprake is van opvolgend werkgeverschap. De rechtsvraag wordt beoordeeld op grond van artikel 7:673 lid 4 sub b BW (opvolgend werkgeverschap sinds de Wwz per 1 juli 2015). In dit geval zal bij de berekening van de transitievergoeding moeten worden uitgegaan van indiensttreding per 1 maart 1993.

Wenk

In geval van faillissement of surseance van betaling is in beginsel sprake van een uitzondering op de verschuldigdheid van de transitievergoeding, op grond van artikel 7:673c BW. De transitievergoeding valt (dus) ook niet onder de loongarantieregeling van artikel 61 en 63 WW, waardoor de door de curator ontslagen werknemers (jegens het UWV) geen aanspraak kunnen maken op de transitievergoeding.

Bij een doorstart na faillissement kan wél aanspraak worden gemaakt op de transitievergoeding. Als een bedrijf na een faillissement een doorstart maakt, dan telt de bij de eerder failliet verklaarde vennootschap c.q. werkgever opgebouwde dienstdtijd (anciënniteit) mee bij de opvolgend werkgever voor het berekenen van de transitievergoeding (art. 7:673 lid 4 aanhef en onder b BW). Een faillissement is dan ook niet bedoeld om een streep te zetten door de opgebouwde dienstjaren dan wel door de transitievergoeding.

Zie bijvoorbeeld ook Rb. Gelderland 15 januari 2016, ECLI:NL:RBGEL:2016:190 (INS

Updates 2016-0069), in welke zaak het ging om de beëindiging van de arbeidsovereenkomsten van overgenomen personeel bij een doorstart na het faillissement van Constar International. De doorstarter, Constar, nam 23 van de 51 werknemers over van de gefailleerde vennootschap Constar International. De kantonrechter oordeelde dat sprake was van opvolgend werkgeverschap. Hiervoor was de rol van een van de directieleden, die verantwoordelijk was voor de selectie en contractbesprekingen met werknemers, relevant. De kennis van de geschiktheid van de werknemers kon doorstarter Constar worden toegerekend. Daarmee stond vast dat de arbeidsovereenkomsten golden als aangegaan voor onbepaalde tijd, omdat de schakel van voor het faillissement onverkort meetelde. Voorts oordeelde de kantonrechter dat artikel 7:673c lid 1 BW er niet toe strekte een 'knip' aan te brengen in het opvolgend werkgeverschap van vóór en na het faillissement, zodat ook de arbeidsduur van vóór de datum van het faillissement meetelt voor de berekening van de transitievergoeding. Hoewel Constar in hoger beroep het gelijk aan haar zijde vindt (ECLI:NL:GHARL:2016:7767), vernietigt de Hoge Raad de uitspraak van het hof (ECLI:NL:HR:2017:2905). De Hoge Raad gaat overigens, anders dan A-G Timmerman (par. 4.8 van de conclusie, ECLI:NL:PHR:2017:2017:1252), niet expliciet in op de vraag of de tijdens faillissement opgebouwde dienstjaren bij opvolgend werkgeverschap meetellen.

In het onderhavige geval oordeelde de kantonrechter dat de werkneemster op 1 maart 1993 in dienst is getreden. Dit resulteert in een substantieel hogere transitievergoeding. Indien de betaling van de transitievergoeding dan (ex art. 7:673 lid 2 BW) leidt tot onaanvaardbare gevolgen voor de bedrijfsvoering van de werkgever, dan kan werkgever deze in termijnen betalen (ex art. 7:673c lid 2 BW). In dat geval kan de werkgever verzoeken om een gespreide betaling van de transitievergoeding, met de onderbouwing dat betaling van de transitievergoeding in één som zal leiden tot onaanvaardbare gevolgen voor de bedrijfsvoering. Op basis van artikel 25 Ontslagregeling kan het UWV dan toestaan dat de transitievergoeding wordt betaald in gelijke delen, over een periode van maximaal zes maanden na de verschuldigde datum, waarbij over het openstaande bedrag wél wettelijke rente verschuldigd blijft.

E. Ayerdem, september 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:10429

Zaaknummer: 11744594 VZ VERZ 25-4288

Rechters: W.J.J. Wetzels

Advocaten: I.D.C.J. van Driel en L.Q. Jolink

Wetsartikelen: 96 Rv en 7:673 BW

RECHTSPRAAK

Schending Maclou-norm door te weinig rechtmatigheidsonderzoek te doen, maar geen schending Maclou-norm door af te zien van aansprakelijkstelling. Met wenk

Een faillissementscurator doet een zeer beknopt rechtmatigheidsonderzoek en besluit de bestuurders niet aansprakelijk te stellen, mede omdat uit informatie van de Belastingdienst geen verhaalsmogelijkheden bleken. Twee crediteuren stellen de curator pro se aansprakelijk voor deze beslissingen. De rechtbank oordeelt dat de curator wél kan worden verweten dat hij te weinig onderzoek heeft gedaan, maar dat hij wegens het ontbreken van verhaalsmogelijkheden in redelijkheid kon (en wellicht zelfs: moest) afzien van aansprakelijkstelling. Voor schadevergoeding aan de eisende crediteuren is dus geen plaats.

Inleiding

Twee in Nederland wonende bestuurders halen in 2011 en 2012 via meerdere Nederlandse bv's, waaronder de vennootschap ECC Southeast Asia Retail Bonds B.V. ('ECC-SARB'), investeringen op voor de bouw van een winkelcentrum in Thailand (het 'Chiang Mai Project'). ECC-SARB trekt in dit kader geld aan in de vorm van obligatieleningen. Het geld uit de leningen wordt gebruikt om aandelen te kopen in een vennootschap ('het Fonds'), die op haar beurt aandelen houdt in de (buitenlandse) werkmaatschappij die de bouwgrond en de daarop te realiseren gebouwen in eigendom heeft (ECC Chiang Mai Project 1 Ltd.) Daarnaast verworft ECC-SARB ook een klein rechtstreeks aandelenbelang in ECC Chiang Mai Project 1 Ltd.

Voor de bouw van het winkelcentrum was (naast het kapitaal dat was aangetrokken via de obligatieleningen) ook een bankfinanciering aangetrokken. Het was de bedoeling dat tot zekerheid van de obligatieleningen een tweede recht van hypotheek zou worden gevestigd op

het vastgoed van ECC Chiang Mai Project 1 Ltd, maar dat gebeurt in de praktijk niet.

In 2013 grijpt DNB in, omdat de activiteiten van ECC-SARB volgens haar neerkomen op bankieren (zonder de vereiste vergunning). Aan de bestuurders van de betrokken vennootschappen worden boetes opgelegd.

Het Chiang Mai Project komt ondertussen niet van de grond, althans: niet volgens plan. ECC-SARB gaat op 5 april 2018 failliet. Eerder ging ook haar moedervernootschap (ECC-IM) failliet. Bij ECC-SARB wordt dezelfde faillissementscurator benoemd als bij ECC-IM ('de curator').

In september 2018 doet een anonieme investeerder het voorstel om alle aandelen in ECC Chiang Mai Project 1 Ltd te kopen. Als uitvloeisel van dat voorstel zou de boedel van ECC-SARB een bedrag van € 140.000 ontvangen. De curator stemt tegen het voorstel, maar de andere aandeelhouders van het Fonds stemmen voor en het voorstel wordt dus aangenomen.

De curator van ECC-SARB doet rechtmatigheidsonderzoek. In zijn faillissementsverslag geeft hij aan dat hij de bankmutaties heeft onderzocht en dat daaruit lijkt te volgen dat alle gelden van de obligatiehouders correct zijn aangewend (daadwerkelijk zijn gebruikt om aandelen in het Fonds en dus – indirect – een belang in het Chian Mai Project te verwerven). Op basis van een onderzoeksrapport van Ernst & Young uit 2013 concludeert de curator dat er geen redenen zijn om te veronderstellen dat de cash flow-prognoses van ECC-SARB voor 2013 t/m 2015 een redelijke basis ontbeerden. Na nog enkele vragen aan de bestuurders te hebben gesteld, besluit de curator de bestuurders niet aansprakelijk te stellen. In het faillissement van ECC-IM had de curator ook rechtmatigheidsonderzoek gedaan en naar aanleiding daarvan had hij met de bestuurders een vaststellingsovereenkomst gesloten tot afkoop van hun aansprakelijkheidsrisico.

Naast de € 140.000 uit de verkoop van de aandelen in ECC Chiang Mai Project 1 Ltd treft de curator nog een minnelijke regeling terzake een vordering op ECC Chiang Mai Project 1 Ltd (opbrengst: € 87.500). Daarna gaat hij – een klein jaar na de uitspraak van het faillissement – over tot afwikkeling van het faillissement. Aan de concurrente crediteuren kan slechts een zeer kleine uitkering worden gedaan.

Twee crediteuren zijn er niet gelukkig mee dat de curator geen diepgravender onderzoek naar bestuurdersaansprakelijkheid heeft gedaan in het faillissement van ECC-SARB. Zij stellen de curator pro se aansprakelijk, stellende dat zij schade lijden doordat de curator de bestuurders van ECC-SARB te gemakkelijk weg laat komen. Die schade is volgens de betreffende crediteuren gelijk aan het onbetaald gebleven gedeelte van hun vorderingen op ECC-SARB.

Het geding

In de procedure bij de rechtbank zijn partijen het erover eens dat het aan de curator verweten handelen – te weten: de beslissing van de curator om buiten het bekijken van de bankmutaties, het beoordelen van het rapport van Ernst & Young uit 2013 en het stellen van enkele vragen aan de bestuurders geen verder rechtmatigheidsonderzoek te doen en om de bestuurders niet aansprakelijk te stellen – getoetst moet worden aan de *Maclou*-norm (HR 19 april 1996, ECLI:NL:HR:1996:ZC2047).

De crediteuren wijzen op diverse aanwijzingen dat de bestuurders de investeerders onjuist en onvolledig hebben voorgelicht, dat zij investeerders hebben overgehaald om nog meer te investeren door toezeggingen te doen die nooit zijn nagekomen en dat de bestuurders er een extreem luxueuze levensstijl op nahielden die mogelijk gefinancierd werd met gelden uit het ECC-concern.

De curator stelt daartegenover dat er ook aanwijsbare ‘normale’ en externe redenen waren waardoor het Chiang Mai Project niet van de grond kwam (aanloopverliezen, marktrisico’s en politieke instabiliteit in Thailand). Volgens de curator ging ECC-SARB failliet doordat het als gevolg van de voornoemde redenen alsmede het ingrijpen van DNB niet meer lukte om nieuwe investeerders binnen te halen. Wat er binnen de werkmaatschappij ECC Chiang Mai Project 1 Ltd precies met de geïnvesteerde gelden is gebeurd, was voor de curator bovendien aan de hand van de administraties van ECC-SARB en ECC-IM niet inzichtelijk.

Ook wijst de curator erop dat hij onderzoek heeft gedaan naar de verhaalsmogelijkheden bij de bestuurders indien hij hen aansprakelijk zou stellen (verhaalsinformatie van de Belastingdienst). Daar waren geen concrete verhaalsmogelijkheden uit naar voren gekomen. Dat was ook een belangrijke reden om geen verdere actie te ondernemen tegenover de bestuurders.

De beoordeling

De rechtbank gaat eerst in op de vraag of de curator uitgebreider rechtmatigheidsonderzoek had moeten doen. De rechtbank concludeert dat er inderdaad gegronde redenen waren om uitgebreider onderzoek te doen. Daartoe overweegt de rechtbank dat de door de curator genoemde feiten (namelijk: dat het faillissement veroorzaakt is doordat er geen nieuwe investeerders meer instapten en dat de administratie van ECC-SARB en ECC-IM geen inzicht gaven in de financiële situatie in de werkmaatschappij) niet geruststellend zijn, maar juist ook passen bij bepaalde vormen van fraude. Tegen die achtergrond oordeelt de rechtbank dat de curator in zijn onderzoek en met name ook in zijn toelichting in het openbare faillissementsverslag te kort door de bocht is gegaan.

De rechtbank haalt in dat kader aan dat de curator in het verslag niets zegt over zijn

afwegingen met betrekking tot de verwijten van investeerders rondom de beweerde onjuiste mededelingen, ontoereikende informatie, onttrekkingen en grote verliezen. Vervolgens overweegt de rechtbank: *“De curator moest, zoals in redelijkheid mag worden verwacht van een over voldoende inzicht en ervaring beschikkende curator die zijn taak met nauwgezetheid vervult: (a) deze verwijten in de ruimere zakelijke context van de groep of de werkmaatschappij beschouwen (gezien de doorgeeffunctie en banden met groepsvennootschappen) en (b) deze verwijten bij zijn afweging, keuzes en motivering wat betreft de koers in de faillissementen betrekken.”*

Het oordeel dat de curator uitgebreider onderzoek (en verslag) had moeten doen, leidt echter op zichzelf nog niet tot aansprakelijkheid van de curator voor schade van de crediteuren. Daarvoor is immers ook van belang of uitgebreider onderzoek tot een beter financieel resultaat voor de crediteuren zou hebben geleid.

Dat is waar het misgaat voor de twee eisende crediteuren: onweersproken is namelijk dat uit de informatie van de Belastingdienst geen verhaalsmogelijkheden voor een eventuele aansprakelijkheidsvordering op de bestuurder naar voren kwamen. De crediteuren wijzen nog wel op filmpjes en andere uitingen op het internet waarin de bestuurders te zien zijn in allerlei luxe leefomstandigheden (privévliegtuigen, kastelen, dure auto's), maar de rechtbank volgt de curator in diens tegenwerping dat die luxegoederen (zoals bij dit soort activa vaak het geval is) niet daadwerkelijk in eigendom toebehoren aan de bestuurders, of in ieder geval niet voor eenvoudige verhaalneming (in Nederland) vatbaar zullen zijn. De rechtbank concludeert dat van 'een over voldoende inzicht en ervaring beschikkende curator die zijn taak met nauwgezetheid vervult' niet verwacht kan worden dat hij rechtsmaatregelen instelt tegen bestuurders die geen concreet uitzicht op verhaal bieden. In dat kader overweegt de rechtbank zelfs: *“[Eisers] wijzen erop dat de curator € 140.000,00 in de boedels had als financiering voor inspanningen om de bestuurders aan te spreken. Het klopt in de visie van de rechtbank wel dat met zo'n bedrag veel inspanningen kunnen worden betaald, maar dat neemt niet weg dat de curator niet lichtvaardig tot substantiële uitgaven mag overgaan en in dit geval, om de redenen die hiervoor zijn omschreven, mocht afzien van nadere inspanningen. Als de curator zonder reële verhaalsmogelijkheden € 140.000,00 zou hebben opgemaakt aan eigen declaraties en als er dan verder geen extra gelden in de boedels zouden vloeien, zou de curator wellicht een verwijt kunnen worden gemaakt.”*

De conclusie is dat de curator de *Maclou*-norm niet heeft geschonden: hij mocht binnen de grenzen van die norm beslissen om geen nadere actie te ondernemen en tot afwikkeling van de boedels van ECC-SARB en ECC-IM over te gaan. De rechtbank merkt in dit verband nog op dat het de crediteuren vrijstaat om desgewenst zelf over te gaan tot aansprakelijkstelling van de bestuurders. De verwijten die zij de bestuurders maken en de remedie die zij wensen

(schadevergoeding), zijn geen onderwerpen waarvoor de curator een exclusieve bevoegdheid tot het treffen van rechtsmaatregelen heeft. In het bijzonder merkt de rechtbank op dat de crediteuren zelf – behalve het opvragen van informatie bij de Belastingdienst, wat de curator echter al heeft gedaan – ook dezelfde mogelijkheden hebben tot het opsporen van verhaalsmogelijkheden.

De beslissing

De vorderingen van de crediteuren worden afgewezen.

Wenk

De opmerking van de rechtbank dat de crediteuren bij machte zijn om zelf de bestuurders aansprakelijk te stellen, resoneert met een andere opmerking die de rechtbank in het vonnis maakt. De eisers vorderden van de curator een schadevergoeding die even groot was als hun vordering in het faillissement van ECC-SARB, vermeerderd met rente (en, naar mag worden aangenomen: verminderd met de uiterst kleine uitdeling die in het faillissement plaatsgevonden had). In r.o. 4.5 overweegt de rechtbank dat niet duidelijk is waarom de beslissing van de curator om de bestuurders niet aansprakelijk te stellen voor eisers zou hebben geleid tot schade die gelijk is aan hun vorderingen in het faillissement.

Dat hun schade even groot was als hun vordering op ECC-SARB laat zich zonder motivering niet inzien, omdat de uitkomst van een (hypothetische) procedure door de curator tegen de bestuurders immers ongewis zou zijn: als een aansprakelijkstelling van de bestuurders al in rechte zou zijn toegewezen, zou nog maar moeten blijken of dat daadwerkelijk zou leiden tot delging van het *hele* faillissementstekort. Als er slechts bepaalde specifieke schadeposten toewijsbaar zouden zijn (bijvoorbeeld op grond van art. 2:9 BW of art. 6:162 BW), of als de bestuurders slechts gedeeltelijk verhaal zouden bieden, zouden rechtsmaatregelen van de zijde van de curator nog steeds niet in een 100%-uitkering aan de concurrente crediteuren resulteren.

De opmerking van de rechtbank dat het de eisende crediteuren evenzeer als de curator vrij staat om de bestuurders aansprakelijk te stellen, moet logischerwijs zien op een aansprakelijkstelling uit hoofde van artikel 6:162 BW. De bevoegdheid om namens de gefailleerde vennootschap tegen de bestuurders te ageren ex artikel 2:9 BW en de bevoegdheid om het bestuur aansprakelijk te stellen voor het faillissementstekort ex artikel 2:248 BW komen immers wel exclusief aan de curator toe.

Als het gaat om een aansprakelijkstelling ex artikel 6:162 BW – bijvoorbeeld wegens beweerdelijke misleiding bij het aantrekken van hun investeringen – kunnen de crediteuren zich inderdaad beter rechtstreeks tot de bestuurders wenden. Dan ligt het immers wél voor de hand dat hun schade gelijk is aan het hele (onbetaald gebleven) bedrag van hun vordering op ECC-SARB. En dan hoeven zij bij een succesvol resultaat ook niet met alle andere schuldeisers te delen. In zoverre heeft de curator hen een plezier gedaan door het faillissement snel af te wikkelen en zo de (praktische) drempel uit het arrest *Lunderstädt/De Kok* (HR 21 december 2001, ECLI:NL:HR:2001:AD2684, r.o. 3.4.5) weg te nemen.

I.F.M. Lakwijk, september 2025

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 06-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2025:5381

Zaaknummer: C/01/396931 / HA ZA 23-613

Rechters: L.S. Frakes

Advocaten: K.S. Loilargosain en V. Terlouw

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Curator mag executie woning DGA overnemen

Het verzoek van de curator om de executie van een woning die mede in eigendom is van de bestuurder en aandeelhouder van de failliete vennootschap die veroordeeld is tot betaling van een fors bedrag aan de curator wordt toegewezen.

De bestuurder en aandeelhouder van een failliete vennootschap is veroordeeld tot betaling van bijna € 660.000 aan de curator. Deze DGA is, samen met iemand anders, eigenaar van een woning. In het kadaster staan verschillende beslagen op de woning ingeschreven. Ook de curator heeft executoriaal beslag gelegd. Kennelijk rusten er ook meerdere hypotheeken op de woning. De curator meent dat de hypotheekhouders en beslagleggers de executie niet met redelijke spoed ter hand hebben genomen en verzoekt daarom tot overname van de executie (art. 513 lid 2 Rv). De eigenaren van de woning hebben zich verzet tegen de overname, omdat zij een veiling willen voorkomen en zelf in de woning willen blijven wonen. De overwaarde op de woning kan dan gebruikt worden om een nieuwe inkomstenbron te genereren, waarmee een voorstel kan worden gedaan aan de curator om tot een financiële afwikkeling van het faillissement te komen. Ook zou de curator de eigenaren onvoldoende hebben geïnformeerd over de vernietiging van een hypotheekrecht.

De voorzieningenrechter overweegt dat de hypotheekhouders niet kenbaar hebben gemaakt de executie te willen overnemen. Ook wil geen van de eerdere beslagleggers de executie ter hand te nemen. De verweren van de eigenaren zijn niet relevant voor de beoordeling van het verzoek. De voorzieningenrechter wijst het verzoek daarom toe. Ten overvloede wordt wel overwogen dat het in de rede ligt dat de curator de eigenaren deugdelijk informeert over vernietiging van een hypotheekrecht op de woning op grond van pauliana.

H.J. de Kloe, september 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 14-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:15307

Zaaknummer: C/09/687617 / KG RK 25-880

Rechters: H.J. Vetter

Advocaten: R.A.J. van Wingerden

Wetsartikelen: 513 Rv

RECHTSPRAAK

Een perceel van één vierkante meter grond is over het hoofd gezien tijdens het faillissement

Op verzoek van de vennootschap beveelt de rechtbank de voormalig curator over te gaan tot vereffening en verdeling van de vierkante meter grond als nagekomen bate.

Het faillissement van een vennootschap is geëindigd door het verbindend worden van de slotuitdelingslijst. De vennootschap verzoekt om heropening van de vereffening (art. 2:23c BW) of het geven van een bevel tot vereffening en verdeling wegens het bestaan van een nagekomen bate (art. 194 Fw). De reden hiervoor is dat een perceel van één vierkante meter tijdens het faillissement over het hoofd is gezien. De gemeente Rotterdam heeft er belang bij dat het perceel niet op naam van de gefailleerde blijft staan en wil het stukje grond kopen voor € 4.000. De rechtbank wijst het verzoek toe en beveelt de voormalig curator over te gaan tot vereffening en verdeling van de nagekomen bate.

H.J. de Kloe, september 2024

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 21-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:13835

Zaaknummer: 688738 FT RK 25-624, C/09/13/264 F

Rechters: A.C.M. Höppener

Advocaten: J.H. van der Weide

Wetsartikelen: 2:23c BW en 194 Fw

RECHTSPRAAK

Vermindering eis gevorderd bestuursverbod

Een curator heeft een bestuursverbod gevorderd en vermindert zijn eis tot het opleggen van een bestuursverbod voor bestuursfuncties bij rechtspersonen waarvan de gedaagde nog geen bestuurder is. Deze en andere vorderingen worden bij verstek toegewezen. De rechtbank overweegt dat de curator de rechtbank gemotiveerd op de hoogte moet stellen als het vonnis onherroepelijk wordt.

Een curator heeft een bestuursverbod gevorderd, maar wil zijn eis verminderen tot het opleggen van een bestuursverbod voor bestuursfuncties bij rechtspersonen waarvan de gedaagde nog geen bestuurder is. De reden hiervoor is dat de bestuurder betrokken is bij twee vennootschappen, waarvan de ene inmiddels failliet is verklaard en in de andere nauwelijks activiteiten worden verricht. De curator heeft ook een verklaring voor recht gevorderd dat de bestuurder zijn taak als feitelijk beleidsbepaler kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld in de zin van artikel 2:248 BW en vordert betaling van het boedeltekort. Tot slot heeft de curator een voorschot van € 450.000 gevorderd.

De rechtbank wijst de vorderingen van de curator bij verstek toe. Daarbij merkt de rechtbank op dat het bestuursverbod ingaat op het moment dat het vonnis onherroepelijk is. Omdat het om een verstekvonnis gaat, kan de onherroepelijkheid niet zonder nadere informatie worden vastgesteld. De curator moet de rechtbank daarom gemotiveerd op de hoogte stellen van het onherroepelijk worden van het vonnis, zodat de griffier kan voldoen aan zijn verplichtingen op grond van artikel 106b lid 3 Fw.

H.J. de Kloe, september 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 06-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:10114

Zaaknummer: C/10/681056 / HA ZA 24-538

Rechters: J.M.J. Arts

Advocaten: B.B.P.J.M. Derks

Wetsartikelen: 2:248 BW, 106a Fw en 106b Fw

RECHTSPRAAK

Beroep op garantstelling voor lopende (huur)verplichtingen tijdens WHOA-afkoelingsperiode

Eiser beroept zich op persoonlijke garantstelling van een bestuurder die is gegeven tijdens een zitting over de afkondiging van een afkoelingsperiode op grond van de WHOA. De kantonrechter wijst de vorderingen grotendeels toe.

Inleiding

De rechtbank Midden-Nederland doet in de onderhavige procedure uitspraak in een geschil tussen een verhuurder ('eiser') en de (enige indirect) bestuurder ('gedaagde') van een besloten vennootschap ('X BV'). Eiser verhuurde een bedrijfsruimte aan X BV. De huurovereenkomst is wegens een betalingsachterstand per 1 mei 2024 ontbonden en het gehuurde is ontruimd. X BV is inmiddels failliet. Eiser vordert van gedaagde persoonlijk betaling van de achterstallige huur en opleveringsschade. Volgens eiser heeft gedaagde tijdens een WHOA-procedure van X BV toegezegd voor lopende verplichtingen garant te staan. Gedaagde verweert zich met het standpunt dat de garantstelling inhield dat hij, in het geval dat X BV niet zou kunnen voldoen aan haar lopende verplichtingen gedurende de afkoelingsperiode, het benodigde bedrag ter beschikking zou stellen aan X BV, en dus niet direct kan worden aangesproken.

De beoordeling

De kantonrechter gaat niet mee in het standpunt van gedaagde omtrent de uitleg van de garantstelling, mede onder verwijzing naar de WHOA-beschikking en het bepaalde in artikel 373 lid 4 Fw. Van een zekerheid in de zin van laatstgenoemd artikel kan alleen sprake zijn indien partijen zich rechtstreeks kunnen wenden tot degene die zekerheid stelt, in dit geval gedaagde. Voorts oordeelt de kantonrechter dat (de vordering uit hoofde van) de garantstelling alleen ziet op de lopende verplichtingen die (zijn) ontstaan tijdens de afkoelingsperiode. Ook de verplichting tot vergoeding van leegstandschade valt onder de lopende verplichtingen, omdat die verplichting volgt uit een overeenkomst die is gesloten vóór de fixatiedatum, en na

die datum is ontstaan. De vordering tot schadevergoeding wordt dus toegewezen tot aan het moment dat de afkoelingsperiode is geëindigd. De contractuele rente valt volgens de kantonrechter niet onder lopende verplichtingen, omdat dit geen primaire verplichting uit de huurovereenkomst is maar een gevolg van niet-nakoming. Tot slot wijst de kantonrechter de vordering tot opleveringsschade af, omdat niet is komen vast te staan in welke staat het gehuurde bij aanvang is opgeleverd.

E. Dogan, september 2025

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 06-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:4369

Zaaknummer: 11611007 \ UC EXPL 25-2618

Rechters: A.A.T. Werner

Advocaten: F.T. Zoutberg

Wetsartikelen: 373 lid 4 Fw

RECHTSPRAAK

Tussenvonnissen inzage gegevens in exhibitie-incident

De curator in het faillissement van Q.E.D. B.V. vordert in incident op grond van artikel 195 Rv (jo. art. 194 lid 1 Rv) inzage in gegevens van gedaagden om schade door een gestelde onrechtmatige doorstart vast te stellen. Hij stelt dat gedaagden onder valse voorwendselen het klantenbestand en de opdrachtportefeuille van Q.E.D. hebben overgenomen, waardoor het faillissement onafwendbaar werd. De curator verzoekt inzage in alle aan klanten van Q.E.D. toegezonden correspondentie omtrent de structuurwijziging en alle facturen en bankafschriften vanaf een bepaalde datum.

De rechtbank oordeelt dat het belang van de curator is beperkt tot gegevens over klanten en opdrachten die tot de portefeuille van Q.E.D. behoorden. Daarmee volgt de rechtbank het verweer van gedaagden dat het verzoek van de curator tot het verkrijgen van alle facturen en alle bankafschriften vanaf een bepaalde datum niet toewijsbaar is. De rechtbank benadrukt dat een verzoek tot inzage niet mag neerkomen op een 'fishing expedition', en dat hiervan geen sprake is wanneer de te verstrekken gegevens uitsluitend betrekking hebben op klanten en opdrachten die tot de portefeuille van Q.E.D. behoorden.

Gedaagden voeren verweer en stellen dat zij geen algemene correspondentie hebben verzonden aan klanten met betrekking tot de overgang van opdrachten van Q.E.D. naar hun onderneming, behalve aan één bekende klant (UMCU). Daarnaast beroepen zij zich op geheimhouding vanwege bedrijfsgevoelige informatie en privacybelangen van hun klanten. De rechtbank verwerpt dit beroep, omdat het belang van de curator zwaarder weegt dan dat van gedaagden.

De rechtbank stelt de curator in de gelegenheid zijn verzoek verder te specificeren, bijvoorbeeld door het te beperken tot gegevens over klanten en opdrachten die tot de portefeuille van Q.E.D. behoorden, en daarbij een lijst van die klanten over te leggen. De rechtbank suggereert dat de desbetreffende gegevens vervolgens kunnen worden verstrekt

door gedaagden zelf of via een onafhankelijke derde die deze gegevens verzamelt en selecteert.

Partijen krijgen de gelegenheid om zich bij akte uit te laten. De rechtbank houdt iedere verdere beslissing aan.

N. Gamliël, september 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 09-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:15369

Zaaknummer: C/09/685469 / HA ZA 25-435

Rechters: J.L.M. Luiten

Advocaten: M.C.G. van Essen en A.Y. Kroll

Wetsartikelen: 195 Rv en 194 Rv

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid en buitengerechtelijke vernietiging van verkoop onroerend goed

De curator kan een overeenkomst ter verkoop van een onroerend goed niet rechtsgeldig op grond van artikel 2:248 lid 9 BW buitengerechtelijk vernietigen als niet alle partijen in de vernietiging berusten.

Deze zaak gaat over de vordering van de curator op (feitelijk) bestuurders van de gefailleerde vennootschap. De curator stelt de (feitelijk) bestuurders aansprakelijk op grond van artikel 2:248 BW en vordert vernietiging van een door de bestuurders gesloten overeenkomst tot verkoop van onroerend goed.

Partij 1 en partij 2 zijn getrouwd geweest. Partij 1 was enig statutair bestuurder van een vennootschap waar ook partij 2 werkzaam in was. In 2019 is de vennootschap failliet verklaard. Er waren op dat moment nog openstaande vorderingen van schuldeisers.

De curator stelt partij 1 en partij 2 aansprakelijk op grond van artikel 2:248 BW. Vaststaat dat de jaarrekeningen van de vennootschap voor de jaren 2015 en 2016 niet tijdig zijn gedeponereerd en dat daarmee de deponeringsplicht van artikel 2:394 BW is geschonden. Tevens was de administratie niet op orde, waardoor ook de boekhoudplicht van artikel 2:10 BW is geschonden. Op grond van artikel 2:248 lid 2 BW staat daarmee vast dat het bestuur van de vennootschap zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld en wordt vermoed dat deze onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement is. Dat vermoeden is niet weerlegd. Partij 1 heeft volgens de rechtbank niet gewezen op concrete feiten of omstandigheden die tot disculpatie op grond van artikel 2:248 lid 3 BW kunnen leiden. Partij 1 is dus aansprakelijk voor het faillissementstekort.

De rechtbank stelt ook hoofdelijke aansprakelijkheid van partij 2 als feitelijk bestuurder vast op grond van artikel 2:248 lid 7 BW. Hij zou namelijk feitelijk de leiding over de onderneming hebben gehad en besluiten werden in gezamenlijk overleg tussen partij 1 en partij 2 genomen. Zo besliste hij welke crediteuren als eerste moesten worden voldaan en was hij degene die een

melding van betalingsonmacht deed bij het pensioenfonds.

Vlak voor de faillietverklaring in 2019 hebben partij 1 en partij 2 besloten onroerend goed van de vennootschap te verkopen. De curator heeft de koopovereenkomst in 2022 buitengerechtelijk ontbonden op grond van artikel 2:248 lid 9 BW. De curator vordert een verklaring voor recht dat hij de koopovereenkomst rechtsgeldig buitengerechtelijk heeft vernietigd.

Op grond van artikel 3:50 lid 2 BW kan een rechtshandeling met betrekking tot een registergoed die heeft geleid tot een inschrijving in de openbare registers of tot levering van een registergoed, slechts buitengerechtelijk worden vernietigd als alle partijen in die vernietiging berusten. De kopers van het onroerend goed hebben dat niet gedaan.

De rechtbank oordeelt dat artikel 3:50 lid 2 BW geldt, ongeacht de vraag of de betreffende buitengerechtelijke vernietigingsverklaring daadwerkelijk een risico op vervuiling van de openbare registers met zich heeft gebracht, in tegenstelling tot wat de curator betoogde.

De curator heeft de koopovereenkomst daarom niet rechtsgeldig buitengerechtelijk vernietigd.

Partij 1 en partij 2 worden veroordeeld tot betaling aan de curator van het bedrag dat het uiteindelijke faillissementstekort zal blijken te zijn, inclusief de faillissementskosten en de overige boedelschulden. De door de curator gevorderde verklaring voor recht dat hij de koopovereenkomst rechtsgeldig buitengerechtelijk heeft vernietigd, wordt afgewezen.

D.R.C. Smit, september 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 18-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:14038

Zaaknummer: C/09/666437 / HA ZA 24-435

Rechters: A.C. Bordes

Advocaten: E.A.H. ten Berge, J.A.M. van de Sande, H.J. Ruysendaal en N.P.O. Ruysch